

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 462

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 31 mai 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
159.	1-2	— Lege privind Tariful vamal integrat român.....	
471.	2	— Decret pentru promulgarea Legii privind Tariful vamal integrat român.....	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 235 din 5 mai 2005 privind sesizarea de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 2 din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, cu referire			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
la art. 13 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002			
Opinie separată			
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
459.		— Hotărâre privind reorganizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului	3-7 7-9 10-15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
489.		— Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru aprobarea Reglementării tehnice „Cod de proiectare seismică — Partea I — Prevederi de proiectare pentru clădiri”, indicativ P 100-1/2004	15

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind Tariful vamal integrat român

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) În vederea preluării la momentul aderării României la Uniunea Europeană a Tarifului vamal integrat comunitar, se introduce Tariful vamal integrat român.

(2) Tariful vamal integrat român reprezintă un cumul de prevederi legale aplicabile în domeniul vamal, care reunește pe structura Tarifului vamal de import al României reglementările referitoare la importul și exportul bunurilor și

la măsurile de politică comercială, codificate și integrate potrivit principiilor folosite în Tariful vamal integrat al Uniunii Europene.

(3) Tariful vamal integrat român are caracter indicativ, utilizatorii având obligația de a cunoaște actele normative aplicabile fiecărei operațiuni vamale în parte și de a respecta prevederile acestora.

Art. 2. — Tariful vamal integrat român este pus la dispoziția persoanelor interesate de către Autoritatea Națională a Vămilelor, prin Internet, pe site-ul instituției.

Art. 3. — Componentele Tarifului vamal integrat român sunt grupe de informații, structurate astfel:

a) subdiviziuni ale Nomenclurii combinate utilizate ca bază pentru clasificarea mărfurilor în Tariful vamal de import al României;

b) taxele vamale și alte drepturi de import;

c) reduceri, exceptări sau scutiri de taxe vamale aplicabile importului de bunuri;

d) coduri adiționale, note de subsol și alte abrevieri, necesare înțelegerii și utilizării informațiilor cuprinse în Tariful vamal integrat român;

e) alte date decât cele menționate la lit. a)–d), necesare înțelegerii și utilizării informațiilor cuprinse în Tariful vamal integrat român;

f) indicații privind temeiul legal al informațiilor cuprinse în Tariful vamal integrat român.

Art. 4. — (1) Elaborarea și actualizarea Tarifului vamal integrat român se asigură de către Autoritatea Națională a Vămilelor, care, în acest scop, îndeplinește următoarele atribuții:

a) stabilește codurile Tarifului vamal integrat român la nivel de 10 cifre, codurile adiționale, notele de subsol, abrevierile aferente acestor coduri și celelalte date legate de reglementările în vigoare aplicabile în domeniul vamal;

b) integrează datele codificate în conformitate cu principiile Tarifului vamal integrat al Uniunii Europene;

c) actualizează permanent baza de date, prin gestionarea componentelor prevăzute la art. 3.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), Autoritatea Națională a Vămilelor are în vedere următoarele elemente:

a) codurile Nomenclurii combinate detaliate la nivel de 10 cifre și, după caz, coduri adiționale utilizate pentru declararea bunurilor ce fac obiectul importului;

b) codurile Nomenclurii combinate și, după caz, coduri adiționale utilizate pentru declararea bunurilor ce fac obiectul exportului.

Art. 5. — Actele normative ce conțin prevederi cu aplicabilitate în domeniul vamal vor fi transmise, spre avizare, de către inițiator Autorității Naționale a Vămilelor în vederea actualizării bazei de date a Tarifului vamal integrat român.

Art. 6. — Prezenta lege intră în vigoare la 5 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 27 mai 2005.
Nr. 159.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind Tariful vamal integrat român

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind Tariful vamal integrat român și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 26 mai 2005.
Nr. 471.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 235**

din 5 mai 2005

privind sesizarea de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 2 din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, cu referire la art. 13 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002

Curtea Constituțională a fost sesizată, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 17 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu privire la neconstituționalitatea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, de către un grup de 27 de senatori, și anume: Corneliu Vadim Tudor, Aurel Ardelean, Liviu Doru Bindea, Carol Dina, Valentin Dinescu, Viorel Senior Duca, Gheorghe Viorel Dumitrescu, Gheorghe Funar, Constantin Găucan, Ilie Ilașcu, Nicolae Iorga, Irina Loghin, Eugen Mihăescu, Viorica-Georgeta-Pompilia Moisiuc, Dorel-Constantin Onaca, Ilie Petrescu, Petru Stan, Claudiu Tănăsescu, Mihai Ungheanu, Verginia Vedinaș, Ovidiu Teodor Crețu, Viorel Ștefan, Mihail Lupoi, Doina Silistru, Sever Șter, Ioan Chelaru și Vasile Ion.

Sesizarea a fost trimisă Curții Constituționale cu Adresa nr. 892 din 22 martie 2005 a secretarului general al Senatului și formează obiectul Dosarului nr. 274A/2005.

În motivarea sesizării se susține că legea este neconstituțională, întrucât dispozițiile art. 13 din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție contravin dispozițiilor art. 72 alin. (2) din Constituție. Astfel, dispozițiile art. 13 lit. b) din legea criticată prevăd că sunt de competența Parchetului Național Anticorupție infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 dacă sunt comise — între alte categorii de persoane — de către deputați și senatori. Acest text de lege contravine prevederilor art. 72 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora urmărirea penală și trimiterea în judecată a deputaților și senatorilor „se pot face numai de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”. Autorii sesizării susțin că „textul constituțional citat este evident restrictiv, pentru că legiuitorul constituant care folosește sintagma *numai* a avut în vedere posibilitatea ca să nu existe tendința de a se legifera competența de urmărire și cercetare a parlamentarilor de către un alt parchet, decât cel care se regăsește în Legea fundamentală”.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a prezenta punctele lor de vedere.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 51/603/RG din 1 aprilie 2005, **punctul său de vedere** în sensul că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată, pentru următoarele motive:

Parchetul Național Anticorupție este o structură autonomă cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public și își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a ministrului justiției. Astfel, cum precizează și art. 131 din Constituția României, republicată, Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii, respectiv și în Parchetul Național Anticorupție, înființat ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție. Constituția nu detaliază aspecte de organizare a parchetelor, însă aceste structuri organizatorice pot fi dezvoltate sau, dimpotrivă, restrânse, în raport cu necesitățile concrete ale societății românești, cu nevoia prevenirii și combaterii uneia sau alteia dintre faptele prevăzute de legea penală.

Organizarea Parchetului Național Anticorupție ca structură a Ministerului Public și coordonarea acestui parchet de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție îndeplinește condiția statuată de art. 72 alin. (2) din Constituția României, republicată. Toate actele efectuate de procurori și procedura urmată în activitatea de cercetare sunt coordonate de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Deținând atributul de coordonare, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va avea automat și atributul de supraveghere a ofițerilor de poliție judiciară, de îndrumare a procurorilor, de control al actelor încheiate de aceștia.

Legea nr. 601/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2004 privind creșterea transparenței în exercitarea demnităților publice și a funcțiilor publice, precum și intensificarea măsurilor de prevenire și combatere a corupției, în alin. (3¹) al art. 1, reglementează rolul coordonator al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,

prin intermediul procurorului general al Parchetului Național Anticorupție. Coordonarea privește îndrumări cu caracter general referitoare la măsurile care trebuie luate pentru prevenirea și combaterea infracțiunilor de corupție, precum și solicitarea de informări asupra activității instituției, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție fiind cel care soluționează și conflictele de competență. Astfel, prin activitatea Parchetului Național Anticorupție, desfășurată sub coordonarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se pot realiza, potrivit legii, pe baza documentelor și a actelor de procedură, urmărirea și trimiterea în judecată penală și a deputaților și senatorilor.

De altfel, prevederea privind competența Parchetului Național Anticorupție de a instrumenta în cazul infracțiunilor săvârșite de senatori sau deputați a funcționat de la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002. În decursul timpului textul art. 13 alin. (1) lit. b) a fost amendat doar cu privire la subiecții infracțiunilor, alții decât senatorii sau deputații, ori cu privire la realizarea unui acord între partea introductivă la art. 13 alin. (1) lit. a), pe de o parte, și lit. b) a aceluiași alineat, pe de altă parte. În ceea ce privește Legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004, aceasta completează sfera subiecților prevăzuți la art. 13 alin. (1) lit. b) din același act normativ.

Guvernul României a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5/1.852/C.P.T. din 11 aprilie 2005, **punctul său de vedere** în sensul că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată, pentru următoarele motive:

Dispozițiile referitoare la competența de urmărire penală și trimitere în judecată a deputaților și senatorilor au fost introduse în cuprinsul alin. (2) al art. 72 prin Legea de revizuire a Constituției României nr. 429/2003, care a intrat în vigoare la data de 29 octombrie 2003. Această prevedere nu are caracterul unei norme procesual penale, ci are valoare de principiu, care trebuie să stea la baza prevederilor legilor organice referitoare la organizarea și funcționarea instituțiilor componente ale autorității judecătorești. Așadar, prevederea constituțională menționată, prin natura ei și prin locul unde este situată în Constituție (în secțiunea a 2-a intitulată „Statutul deputaților și al senatorilor” din capitolul I „Parlamentul” al titlului III), nu poate fi considerată ca normă prin care se configurează Ministerul Public, organizarea și componentele sale, întrucât aceste atribute sunt de domeniul legilor organice și deci ea nu limitează posibilitatea de organizare a acestuia prin legi organice. Funcția sa este doar aceea de a stabili, la nivelul Constituției, că urmărirea și trimiterea în judecată a deputaților și senatorilor care săvârșesc infracțiuni, indiferent din ce categorie fac parte, se efectuează de către procuror și nu de către organele de cercetare penală. Constituția a utilizat termenul „numai” pentru a sublinia faptul că urmărirea se face în mod obligatoriu numai de procuror.

Sintagma „Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”, cuprinsă în textul alin. (2) al art. 72, trebuie

înțeleasă și interpretată în contextul întregului text din teza a doua a aceluiași alineat. Astfel, întrucât în ultima parte a dispozițiilor alin. (2) teza a doua (ultima propoziție) se prevede că aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție competența de judecată a deputaților și senatorilor, deci celei mai înalte instanțe din sistemul organelor judiciare, în mod logic, simetric și potrivit principiilor Codului de procedură penală, competența revine procurorului de la parchetul corespunzător instanței care, potrivit legii, judecă în primă instanță cauza.

Constituția a prevăzut astfel că urmărirea penală se efectuează, în cazul deputaților și senatorilor, de parchetul corespunzător Înaltei Curți de Casație și Justiție, și nu de un parchet care funcționează pe lângă o altă instanță. În acest sens trebuie înțeleasă sintagma „Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție” din alin. (2) al art. 72 din Constituția revizuită.

Deoarece Parchetul Național Anticorupție funcționează pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție — astfel cum prevede art. 1 alin. (1) în redactarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2003 —, este firesc ca sintagma „Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”, folosită în alin. (2) al art. 72 din Constituție, să îl includă și pe acesta, Parchetul Național Anticorupție având prerogativa de a-i urmări pe deputați și senatori atunci când săvârșesc infracțiuni prevăzute de Legea nr. 78/2000.

Dispoziția constituțională din art. 72 alin. (2) s-a referit, prin urmare, la orice parchet care funcționează, potrivit legii, pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dispozițiile care stabilesc competența fiecăruia aparținând legilor ordinare.

Urmărirea infracțiunilor săvârșite de deputați și senatori, prevăzute în Legea nr. 78/2000, a fost dată în competența Parchetului Național Anticorupție prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002. Toate actele normative de completare și de modificare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 au păstrat dispoziția prin care s-a conferit Parchetului Național Anticorupție competența de urmărire penală și de trimitere în judecată a deputaților și senatorilor pentru infracțiuni de corupție.

Președintele Senatului nu a comunicat **punctul său de vedere**.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și cel al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile criticate din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile din Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992, Curtea a fost legal sesizată și este competentă să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

Curtea observă că obiectul sesizării, așa cum a fost formulat de autorii acesteia, îl constituie dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție. Însă, în motivarea sesizării sunt criticate doar dispozițiile cuprinse la art. 1 pct. 2 din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, cu referire la art. 13 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție.

Așadar, Curtea constată că numai aceste dispoziții formează obiectul controlului de constituționalitate, care au următorul cuprins:

— Art. 1: „2. La articolul unic punctul 2, alineatul 1 al articolului 13 va avea următorul cuprins:

Art. 13. — (1) Sunt de competența Parchetului Național Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții:

a) [...]

b) dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale sau de gravitatea perturbării aduse unei autorități publice, instituții publice sau oricărei alte persoane juridice, ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către deputați, senatori, membri ai Guvernului, secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora, judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale, președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia, Avocatul Poporului și adjuncții săi, consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale, consilierii de stat ai primului-ministru, membrii, procurorii și controlorii financiari ai Curții de Conturi și ai camerelor județene de conturi, guvernatorul și viceguvernatorul Băncii Naționale a României, președintele și vicepreședintele Consiliului Concurenței, ceilalți magistrați, ofițeri, amirali, generali și mareșali, ofițeri de poliție și ofițeri din sistemul administrației penitenciare, președinții consiliilor județene, primarul general al municipiului București, primarii sectoarelor municipiului București, primarii municipiilor și ai orașelor, prefectii, conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale, precum și persoanele care exercită atribuții de control ale acestora, notarii publici, avocații, comisarii Gărzii Financiare, persoanele care dețin funcții de conducere, de la director inclusiv, în cadrul regiilor autonome de interes național, al companiilor și societăților naționale, al băncilor și societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, al instituțiilor publice care au atribuții în procesul de privatizare și al unităților centrale financiar-bancare, persoanele prevăzute la art. 8¹ din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, și vameșii.“

În motivarea sesizării de neconstituționalitate se susține că prevederile criticate încalcă dispozițiile art. 72 alin. (2) din Constituție, care au următorul cuprins:

„Deputații și senatorii pot fi urmăriți și trimiși în judecată penală pentru fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului, dar nu pot

fi percheziționați, reținuți sau arestați fără încuviințarea Camerei din care fac parte, după ascultarea lor. Urmărirea și trimiterea în judecată penală se pot face numai de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție.“

Autorii sesizării arată că dispozițiile criticate încalcă aceste prevederi constituționale, întrucât stabilesc competența Parchetului Național Anticorupție de a efectua urmărirea și trimiterea în judecată penală a deputaților și senatorilor, contrar dispozițiilor art. 72 alin. (2) din Constituție, care stabilesc competența Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Curtea constată că este evidentă intenția legiuitorului constituant de a stabili competența exclusivă a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a efectua urmărirea și trimiterea în judecată penală a deputaților și senatorilor, deoarece în construcția normei cuprinse la art. 72 alin. (2) din Constituție a utilizat cuvântul „numai“, ceea ce îi conferă acesteia un caracter imperativ și exclusiv. Utilizând cuvântul „numai“, legiuitorul constituant a înțeles că confere această competență unei singure autorități statale, și anume Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu o poate partaja cu nici un alt parchet, oricare ar fi poziția ierarhică sau competența sa.

Ținând seama de faptul că normele de competență sunt de strictă interpretare, Curtea urmează să rețină intenția legiuitorului constituant nu numai în raport cu tehnica redacțională a textului examinat, ci și în raport cu realitatea organizatorică a celor două instituții în alcătuirea sistemului autorităților publice, din momentul finalizării procesului de revizuire a Constituției.

Astfel, Parchetul Național Anticorupție a fost înființat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, fiind organizat ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, structură autonomă cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public. Activitatea acestui parchet se desfășoară sub autoritatea ministrului justiției, iar conducerea sa este exercitată de către un procuror general coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă fosta Curte Supremă de Justiție. Dispozițiile art. 2 din aceeași ordonanță precizează locul acestui parchet în cadrul autorității judecătorești, prevăzând că „Parchetul Național Anticorupție este independent în raport cu instanțele judecătorești și cu parchetele de pe lângă acestea [...]“.

Intenția legiuitorului ordinar de a consolida independența Parchetului Național Anticorupție rezultă din cuprinsul articolului unic pct. 1 lit. b) din Legea nr. 503/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002, prin consolidarea autorității procurorului general al Parchetului Național Anticorupție, prevăzându-se în mod expres, printre atribuțiile acestuia „conducerea, supravegherea și controlul actelor de cercetare penală, efectuate din dispozițiile procurorului de către ofițerii de poliție

judiciară aflați sub autoritatea exclusivă a procurorului general al Parchetului Național Anticorupție“.

Astfel fiind, Curtea reține că legiuitorul constituant, ținând seama de existența Parchetului Național Anticorupție organizat autonom față de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a prevăzut în mod clar competența exclusivă a celui din urmă de a efectua urmărirea și trimiterea în judecată penală a deputaților și senatorilor, indiferent de natura infracțiunilor săvârșite. Nu este de admis ca în Legea fundamentală a statului să se reglementeze competența alternativă a autorităților publice.

Legiuitorul constituant a revizuit și organizarea parchetelor, completând cu un nou alineat dispozițiile art. 131 din Constituție, având ca titlu marginal „*Rolul Ministerului Public*“, după cum urmează: „(3) *Parchetele funcționează pe lângă instanțele de judecată, conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii.*“ Legea de revizuire a Constituției a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 22 septembrie 2003. Ținându-se seama de cerința constituțională ca parchetele să funcționeze pe lângă instanțele de judecată, prin dispozițiile art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102 din 24 octombrie 2003 a fost modificat alin. (1) al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, după cum urmează: „*Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează, la nivel național, Parchetul Național Anticorupție, care funcționează pe lângă Curtea Supremă de Justiție ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție.*“ Această ordonanță a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 26 octombrie 2003. Dispozițiile organizatorice de la art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție au mai fost modificate, păstrând caracterul autonom al menționatului parchet — prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 27 aprilie 2004, care, în art. IV prevede: „1. *După alineatul (3) al articolului 1 se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:*

„(3¹) *Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție coordonează Parchetul Național Anticorupție, potrivit legii, prin intermediul procurorului general al acestui parchet. Coordonarea privește îndrumări cu caracter general referitoare la măsurile care trebuie luate pentru prevenirea și combaterea infracțiunilor de corupție, precum și solicitarea de informări asupra activității instituției.*“

Curtea constată că legiuitorul ordinar și-a menținut concepția de a conserva personalitatea juridică distinctă a Parchetului Național Anticorupție față de parchetele organizate în subordinea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, așa cum rezultă din alin. (3) și (4) ale pct. 4 din aceeași ordonanță, care au următorul cuprins: „Art. 4 [...] (3) *Procurorul general al Parchetului Național Anticorupție este ordonator principal de credite.*

(4) *Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale Parchetului Național Anticorupție se asigură de la bugetul de*

stat. Anual se constituie un depozit în valoare de 20 miliarde lei, pentru acțiuni privind organizarea și constatarea infracțiunilor flagrante de corupție, la dispoziția procurorului general al Parchetului Național Anticorupție. Această sumă este prevăzută la titlul «Cheltuieli materiale și servicii» în bugetul Parchetului Național Anticorupție, iar modul său de gestionare și utilizare se va stabili prin ordin al procurorului general al acestui parchet.“

Curtea reține că modificările și completările aduse prin ordonanțele de urgență și legile de aprobare a acestora au păstrat statutul special al Parchetului Național Anticorupție față de celelalte parchete din structura Ministerului Public și, în același timp, organizarea Parchetului Național Anticorupție a fost pusă de acord cu prevederile art. 131 alin. (3) din Constituția revizuită, și anume de a funcționa pe lângă o instanță de judecată, fiind stabilită Curtea Supremă de Justiție — devenită Înalta Curte de Casație și Justiție —, așa cum prevede art. 1 alin. (1) din Legea nr. 26/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2003 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 15 martie 2004.

Prevederile art. 131 alin. (3) din Constituție, conform cărora „*parchetele funcționează pe lângă instanțele de judecată*“, nu exclud posibilitatea ca pe lângă o instanță să funcționeze, în condițiile legii, mai multe parchete. Astfel, s-a putut prevedea că și Parchetul Național Anticorupție funcționează pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, fără ca structurile sale teritoriale să fie arondate instanțelor judecătorești.

Curtea constată însă că art. 72 alin. (2) teza a doua din Constituție nu dispune că urmărirea și trimiterea în judecată penală a deputaților și a senatorilor se pot face de un parchet care funcționează pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ci textul constituțional identifică, printr-o denumire proprie, parchetul exclusiv competent de a efectua urmărirea penală și trimiterea în judecată, acesta fiind „*Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție*“, ceea ce exclude orice asimilare a acestuia cu un alt parchet. Atunci când Constituția indică cu litere mari un subiect de drept — *Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* — nu se poate trage concluzia potrivit căreia ne-am afla în fața unei denumiri generice, aptă să absoarbă în conținutul său orice parchet organizat pe lângă instanța supremă, care la rândul ei este unică.

Tocmai de aceea, din interpretarea textului constituțional nu se poate ajunge la ideea că urmărirea și trimiterea în judecată penală a deputaților și senatorilor, pentru săvârșirea faptelor de corupție, pot fi date și în competența altui parchet decât Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Curtea mai constată că dispozițiile art. 72 alin. (2) din Constituție stabilesc competența de urmărire penală ce îi revine Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție după calitatea persoanei, și anume de senator și de deputat, iar dispozițiile criticate stabilesc competența

după materie a Parchetului Național Anticorupție de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, încălcând Constituția și deturnând natura competenței stabilite la nivel constituțional.

Curtea mai reține că stabilirea competenței exclusive a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a efectua urmărirea penală și a dispune trimiterea în judecată în cazul infracțiunilor săvârșite de deputați sau senatori, fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate de aceștia în exercitarea mandatului, nu are semnificația absolvirii de răspundere

Având în vedere aceste considerente, dispozițiile art. 2 alin. (1), art. 61 alin. (1), art. 72 alin. (2), art. 146 lit. a) și ale art. 147 alin. (2) din Constituție, precum și prevederile art. 11 alin. (1) lit. A.a) și ale art. 18 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că prevederile art. 1 pct. 2 din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, cu referire la art. 13 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43 din 4 aprilie 2002 privind Parchetul Național Anticorupție, prin care se stabilește că sunt de competența Parchetului Național Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, comise de către deputați și senatori, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președintelui Camerei Deputaților, președintelui Senatului, primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 5 mai 2005 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Constantin Doldur, Acsinte Gaspar, Kozsokár Gábor, Petre Ninosu, Ion Predescu și Șerban Viorel Stănoiu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat asistent,
Claudia Miu

OPINIE SEPARATĂ

Nu ne însușim soluția adoptată cu majoritate de voturi, pentru următoarele motive:

1. Sub titulatura de imunitate parlamentară, legiuitorul constituant a prevăzut, între altele, în art. 72 alin. (2) din Constituția României, competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, de judecată penală a deputaților și senatorilor și, corelativ, competența Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a efectua urmărirea și trimiterea în judecată a acestora.

Caracterul protector al acestor dispoziții constituționale prin care se stabilește competența de judecată a Înaltei Curți de Casație și Justiție se relevă în aceea că parlamentarul trimis în judecată penală este scos de sub jurisdicția instanței căreia i-ar reveni competența potrivit regulilor generale — fiind apărat, astfel, de presiunile și vrăjmășiile locale — și i se dă posibilitatea de a fi judecat

de magistrații de la instanța aflată în vârful piramidei sistemului judiciar, care, în virtutea acestei poziții, prezintă cele mai puternice garanții de independență și imparțialitate. Tot astfel, stabilirea competenței Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de urmărire și trimitere în judecată penală a deputaților și senatorilor constituie o măsură de protecție împotriva eventualelor abuzuri sau șicane de ordin judiciar, ținând seama de locul parchetului menționat în sistemul judiciar. Și în acest caz, ca și în cazul instituirii competenței de judecată în sarcina judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, legiuitorul constituant a avut în vedere ca atribuția de urmărire și de trimitere în judecată a deputaților și senatorilor să se exercite de magistrații dintr-un parchet care, funcționând pe lângă cea mai înaltă instanță de judecată a țării, să

prezinte, ca și magistrații acestei instanțe, garanții maxime de independență și de imparțialitate.

2. Autorii sesizării de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale atacate contravin Constituției, având în vedere că **identitatea Parchetului Național Anticorupție** — căruia, prin aceste dispoziții legale, i se stabilește competența de urmărire și trimitere în judecată a deputaților și senatorilor pentru infracțiuni de corupție — **este diferită de cea a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**, abilitat prin art. 72 alin. (2) din Constituție să efectueze urmărirea penală a deputaților și senatorilor și să dispună trimiterea acestora în judecată.

Această susținere nu poate fi primită, luând în considerare statutul constituțional al Ministerului Public — reglementat prin art. 131 și art. 132 din Legea fundamentală — și sistemul de organizare a parchetelor, reglementat prin Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, cu modificările și completările ulterioare.

3. Potrivit art. 131 alin. (2) și alin. (3) din Constituția României, **Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori, organizați în parchete care funcționează pe lângă instanțele judecătorești.**

Limitându-se să consacre organizarea Ministerului Public în concordanță cu concepția general admisă asupra naturii juridice a acestei instituții — aceea de magistratură organizată pe lângă instanțele judecătorești — Constituția nu nominalizează parchetele și nu instituie obligativitatea înființării câte unui parchet pe lângă fiecare instanță judecătorească și nici interdicția ca pe lângă aceeași instanță de judecată să funcționeze mai multe parchete.

Astfel, în funcție de necesitățile apărării sociale, legiuitorul este liber să înființeze parchete numai pe lângă anumite instanțe de judecată — precedentul istoric îl constituie sistemul judiciar care a funcționat până în 1948, în care parchetele erau organizate numai pe lângă tribunale, curți de apel și Curtea de Casație, dar nu și pe lângă judecătorii — după cum are libertatea de a înființa pe lângă aceeași instanță două sau mai multe parchete specializate, de exemplu pentru combaterea infracțiunilor de corupție sau pentru combaterea criminalității organizate.

În considerarea acestei libertăți constituționale de reglementare și ținându-se seama de imperativul combaterii fenomenului corupției — fenomen în creștere evidentă și de neacceptat — prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, modificată și completată ulterior, a fost înființat Parchetul Național Anticorupție, ca parchet specializat în combaterea corupției.

Acest parchet a fost atașat încă prin textul inițial al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, în mod implicit, Înaltei Curți de Casație și Justiție, căci prin art. 1 alin. (3) din ordonanță s-a precizat că este coordonat de

procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și că procurorul general al Parchetului Național Anticorupție este asimilat adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Atașarea parchetului la Înalta Curte de Casație și Justiție a fost precizată explicit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 26/2004, în sensul că Parchetul Național Anticorupție **„funcționează pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție“**. Precizarea era necesară pentru evitarea oricărei alte interpretări, în condițiile în care prin Legea nr. 429/2003 de revizuire a Constituției, art. 130 (devenit după republicare art. 131) a fost completat cu un alineat nou (3), prin care se statuează că **„parchetele funcționează pe lângă instanțele de judecată“**.

De asemenea, prin art. 76 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 pentru organizarea judiciară s-a prevăzut că Parchetul Național Anticorupție funcționează ca **„parchet pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție“**.

4. Libertatea legiuitorului de a institui mai multe parchete pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție rezultă și din faptul că, în timp de Înalta Curte de Casație și Justiție este nominalizată expres în art. 126 alin. (1), alin. (3) și alin. (4) din Constituție, privind instanțele judecătorești — consacându-se, deci, **statut constituțional de unicitate** acestei instanțe — Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu i se atribuie, în secțiunea privind Ministerul Public, un asemenea statut.

5. În raport cu conținutul dispozițiilor art. 131 alin. (3) din Constituție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție poate fi caracterizat ca **unul dintre parchetele care „funcționează pe lângă instanțele de judecată“**, iar nominalizarea acestui parchet în art. 72 alin. (2) nu poate fi înțeleasă decât ca o **identificare generică**.

Rațiunea acestei identificări este, pe de o parte, aceea de a se stabili competența exclusivă a procurorului de a efectua urmărirea penală a deputaților și senatorilor și de a se exclude posibilitatea ca aceasta să se efectueze după normele de procedură penală comune, de către organele de cercetare penală, iar pe de altă parte, pentru a se exclude posibilitatea judecării parlamentarilor pe calea acțiunii directe formulate în fața instanței.

În sensul celor arătate este de reținut și faptul că norma constituțională din art. 72 alin. (2) este situată în Constituția României în secțiunea a 2-a, intitulată „Statutul deputaților și senatorilor“, din capitolul I „Parlamentul“ al titlului III, având prin natura sa funcția de a defini una dintre condițiile de tragere la răspundere juridică a membrilor Parlamentului, iar nu rolul de a stabili organizarea și funcționarea Ministerului Public. Principiile fondatoare ale Ministerului Public sunt prevăzute, așa cum

s-a arătat, în art. 131 și art. 132, situate în cap. VI „Autoritatea judecătorească”, din titlul III al Constituției.

Interpretarea sistematică a Constituției conduce, așadar, la concluzia că nominalizarea prevăzută de art. 72 alin. (2) din Constituție nu exclude posibilitatea ca urmărirea penală și trimiterea în judecată a deputaților și senatorilor pentru infracțiuni de corupție să se efectueze de către Parchetul Național Anticorupție care, și acesta este, în termenii Ordonanței de urgență nr. 43/2002 și ai Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, un „parchet pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție“.

6. Prevederile art. 72 alin. (2) din Constituție, în conformitate cu care urmărirea și trimiterea în judecată a deputaților și senatorilor se pot face numai de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, au fost adoptate prin legea de revizuire a Constituției.

Având în vedere că la data când a fost revizuită Legea fundamentală, Parchetul Național Anticorupție exista și funcționa, că rațiunea existenței acestei instituții era aceea de a descuraja fenomenul corupției la nivel înalt și că obiectivul principal al revizuirii l-a constituit crearea cadrului constituțional de aderare a României la Uniunea Europeană — iar eradicarea corupției la nivelul celor mai înalte autorități ale statului era și atunci, cum este și în prezent, una dintre condițiile de bază ale primirii României în organizația amintită — considerăm că **este cu totul de neacceptat teza că legiuitorul constituant a urmărit înlăturarea din competența Parchetului Național Anticorupție a cercetării infracțiunilor de corupție comise de deputați și senatori.** De altfel, pentru atingerea unui asemenea scop nu era necesară revizuirea Constituției, fiind suficientă modificarea în sensul dorit a legii organice a Parchetului Național Anticorupție, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.

7. Instituirea competenței Parchetului Național Anticorupție de a efectua urmărirea penală în cazul infracțiunilor de corupție comise de deputați și senatori și de a dispune trimiterea acestora în judecată pentru infracțiunile comise, corespunde într-un total cu scopul urmărit de legiuitorul constituant în norma prevăzută de art. 72 alin. (1), privind imunitatea parlamentară, dat fiind că prin poziția acestui parchet în sistemul judiciar, prin organizare și prin normele pe care își întemeiază activitatea, se asigură cea mai solidă protecție a parlamentarilor împotriva șicanelor și abuzurilor de care ar avea a se teme în faza de urmărire a procesului penal sau în situația creată prin judecarea lor pe calea acțiunii directe formulate în fața instanței de judecată.

Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 131 alin. (1) din Constituția României, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, iar potrivit prevederilor art. 132 alin. (1) din Constituție, procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic.

Prin normele și principiile citate, **Legea fundamentală definește Ministerul Public ca o instituție independentă de interese partizane și, deci, la adăpost față de imixtiuni de orice natură**, iar procurorilor le impune să-și exercite atribuțiile în mod imparțial și în limitele legii, sub controlul ierarhic prevăzut de lege, asupra modului în care respectă aceste principii constituționale.

Deosebit de aceste garanții de independență și imparțialitate, comune tuturor procurorilor din sistemul judiciar, **procurorii din Parchetul Național Anticorupție prezintă garanțiile generate de poziția în care se află instituția lor, care funcționează pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**, și sunt coordonați direct de către procurorul general al parchetului din vârful ierarhiei Ministerului Public. Existența garanțiilor maxime de imparțialitate și independență în persoana procurorilor care compun Parchetul Național Anticorupție explică și faptul că acestora li s-a stabilit prin lege competența exclusivă de a efectua urmărirea penală și trimiterea în judecată pentru infracțiuni de corupție, în cazul altor înalți demnitari și funcționari ai statului, enumerați în art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, între care, *„...membri ai Guvernului, secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora, judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale, președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia, Avocatul Poporului și adjuncții săi, consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale, consilierii de stat ai primului-ministru...“.*

Pentru toate aceste considerente, apreciem că nu se poate admite susținerea autorilor sesizării, în sensul că prin dispozițiile legale atacate de aceștia s-ar încălca normele privind imunitatea parlamentară, prevăzute în art. 72 alin. (2) din Constituția României.

În consecință, opinăm că **prevederile art. I pct. 2 din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, cu referire la art. 13 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43 din 4 aprilie 2002 privind Parchetul Național Anticorupție sunt constituționale.**

Judecător,
Nicolae Cochinescu

Judecător,
Constantin Doldur

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind reorganizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Agenția Națională pentru Protecția Mediului, instituție publică cu personalitate juridică, finanțată de la bugetul de stat, se reorganizează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor, cu competențe în implementarea politicilor și legislației în domeniul protecției mediului.

(2) Agenția Națională pentru Protecția Mediului exercită, în condițiile legii, atribuții privind planificarea strategică, monitorizarea factorilor de mediu, autorizarea activităților cu impact asupra mediului, implementarea legislației și politicilor de mediu la nivel național, regional și local, stabilite de către Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor prin regulamentele de organizare și funcționare.

(3) Agenția Națională pentru Protecția Mediului are sediul în municipiul București, aleea Lacul Morii nr. 151, sectorul 6.

Art. 2. — (1) Agențiile regionale și agențiile județene pentru protecția mediului trec din subordinea Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor în subordinea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

(2) Agențiile regionale pentru protecția mediului se reorganizează ca instituții publice cu personalitate juridică și structură funcțională distinctă, în subordinea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, finanțate de la bugetul de stat.

(3) Agențiile județene pentru protecția mediului sunt instituții publice cu personalitate juridică, în subordinea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, cu statut de servicii publice deconcentrate, finanțate de la bugetul de stat.

(4) În structura Agenției Naționale pentru Protecția Mediului se organizează și funcționează laboratoarele naționale de referință pentru aer, deșeuri, zgomot și vibrații, precum și pentru radioactivitate.

CAPITOLUL II

Competențele și atribuțiile Agenției Naționale pentru Protecția Mediului

Art. 3. — Agenția Națională pentru Protecția Mediului, ca autoritate de execuție și implementare a Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor, are următoarele funcții:

a) de suport tehnic pentru fundamentarea actelor cu caracter normativ, a strategiilor și politicilor sectoriale de mediu armonizate cu acquis-ul comunitar și bazate pe conceptul de dezvoltare durabilă;

b) de implementare a legislației din domeniul protecției mediului;

c) de coordonare a activităților de implementare a strategiilor și politicilor de mediu la nivel național, regional și local;

d) de reprezentare în domeniul protecției mediului în relațiile interne și externe, conform mandatului acordat de către Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor;

e) de autoritate în autorizarea activităților cu impact potențial asupra mediului și asigurarea conformării cu prevederile legale.

Art. 4. — (1) În realizarea funcțiilor sale, Agenția Națională pentru Protecția Mediului are următoarele atribuții principale:

a) autorizează activitățile cu impact asupra mediului, în conformitate cu competențele stabilite în actele de reglementare, și coordonează acest proces la nivel național, regional și local;

b) constată neconformitățile cu actele de autorizare emise și informează autoritatea de inspecție și control în domeniul protecției mediului asupra acestora;

c) adoptă măsurile legale în cazul neconformităților cu actele de autorizare;

d) asigură suportul tehnic pentru elaborarea strategiilor și politicilor în domeniul protecției mediului;

e) coordonează realizarea planurilor de acțiune sectoriale și a planului național de acțiune pentru protecția mediului;

f) colaborează și asigură suportul tehnic pentru elaborarea proiectelor actelor de reglementare specifice promovate de către autoritatea centrală pentru protecția mediului;

g) asigură funcționarea laboratoarelor naționale de referință pentru aer, deșeuri, zgomot și vibrații, precum și pentru radioactivitate;

h) monitorizează stadiul îndeplinirii angajamentelor în domeniul protecției mediului, asumate prin planurile de implementare negociate cu Comisia Europeană în procesul de aderare la Uniunea Europeană, și întocmește periodic rapoarte de evaluare pentru informarea autorității publice centrale pentru protecția mediului;

i) asigură, în limita competențelor stabilite de către autoritatea publică centrală în domeniul mediului, legătura cu Agenția Europeană de Mediu;

j) colaborează cu agenții naționale sau federale similare și desfășoară acțiuni de cooperare internațională cu avizul autorității publice centrale pentru protecția mediului;

k) elaborează rapoarte de sinteză privind starea mediului și monitorizează procesul de conformare a operatorilor economici la cerințele legislației de mediu;

l) monitorizează activitatea de administrare a ariilor naturale protejate și de protecție a monumentelor naturii;

m) colaborează la derularea activităților rezultate din angajamentele internaționale ale României în domeniul protecției mediului;

n) participă la programe și proiecte internaționale și la parteneriate în proiecte de interes public;

o) facilitează accesul specialiștilor la informația tehnică de mediu și încurajează activitatea de cercetare în domeniul mediului;

p) susține și se implică în inițiativele societății civile în domeniul protecției mediului;

q) realizează pregătirea de specialitate a personalului aparținând autorităților publice regionale și locale pentru protecția mediului și Gărzii Naționale de Mediu, pe baza programului anual aprobat de autoritatea publică centrală pentru protecția mediului;

r) fundamentează tehnic integrarea cerințelor de mediu în politicile interdepartamentale și participă la lucrările comisiei interministeriale de pe lângă autoritatea publică centrală pentru protecția mediului;

s) coordonează activitățile specifice pe domeniile conforme cu subcapitolele de negociere aferente capitolului 22 din Documentul de poziție.

(2) Agenția Națională pentru Protecția Mediului organizează și coordonează Sistemul informațional național de mediu.

(3) Agenția Națională pentru Protecția Mediului organizează și coordonează Sistemul național de monitorizare integrată a mediului.

(4) Agenția Națională pentru Protecția Mediului se implică în procesul de educație în domeniul protecției mediului și editează materiale cu caracter informativ.

(5) Agenția Națională pentru Protecția Mediului furnizează, la cerere, informații sau date de mediu, în conformitate cu prevederile legale.

(6) Agenția Națională pentru Protecția Mediului organizează cursuri de perfecționare a personalului autorităților publice pentru protecția mediului, conform prevederilor legale.

(7) În scopul instruirii personalului, Agenția Națională pentru Protecția Mediului constituie, în condițiile legii, centre de perfecționare în domeniul protecției mediului.

(8) Agenția Națională pentru Protecția Mediului organizează și coordonează secretariatele tehnice sau comisiile constituite la solicitarea autorității publice centrale pentru protecția mediului.

(9) Agenția Națională pentru Protecția Mediului îndeplinește și alte atribuții stabilite de către autoritatea publică centrală pentru protecția mediului.

Art. 5. — Operatorii economici, autoritățile și instituțiile publice sunt obligate să comunice Agenției Naționale pentru Protecția Mediului informațiile de mediu solicitate, la termenele stabilite, și să coopereze pentru furnizarea unor informații noi, în condițiile legii.

CAPITOLUL III

Conducerea și structura organizatorică a Agenției Naționale pentru Protecția Mediului

Art. 6. — (1) Agenția Națională pentru Protecția Mediului este condusă de un președinte cu rang de secretar de stat, ajutat de un vicepreședinte cu rang de subsecretar de stat.

(2) Președintele și vicepreședintele sunt numiți și revocați din funcție, în condițiile legii, prin decizie a primului-ministru, la propunerea ministrului mediului și gospodăririi apelor.

(3) Președintele Agenției Naționale pentru Protecția Mediului numește și eliberează din funcție, în condițiile legii, personalul acesteia.

(4) În exercitarea conducerii Agenției Naționale pentru Protecția Mediului președintele emite decizii și aprobă instrucțiuni tehnice sau metodologice și regulamentele de organizare și funcționare pentru instituțiile din subordine, potrivit reglementărilor legale în vigoare.

(5) Președintele conduce întreaga activitate a Agenției Naționale pentru Protecția Mediului și îndeplinește funcția de ordonator secundar de credite.

(6) Președintele reprezintă Agenția Națională pentru Protecția Mediului în raporturile cu autoritatea centrală, cu alte autorități și instituții publice, cu persoane juridice și fizice române și străine, precum și în justiție.

(7) Vicepreședintele este înlocuitorul de drept al președintelui și îndeplinește atribuțiile stabilite prin regulamentul de organizare și funcționare aprobat de către ministrul mediului și gospodăririi apelor și cele delegate prin decizie a președintelui.

(8) Regulamentul de organizare și funcționare va fi elaborat și aprobat în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 7. — (1) Pe lângă președinte funcționează, ca organ consultativ, Colegiul Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

(2) Colegiul Agenției Naționale pentru Protecția Mediului va avea în componență reprezentanți ai Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor, ai Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, ai agențiilor regionale pentru protecția mediului, ai agențiilor județene pentru protecția mediului, un reprezentant al sindicatelor din domeniul protecției mediului, reprezentanți ai organizațiilor neguvernamentale de mediu

și cadre didactice universitare și cercetători cu activitate recunoscută în domeniul protecției mediului.

(3) Componenta și regulamentul de funcționare ale Colegiului Agenției Naționale pentru Protecția Mediului se aprobă prin ordin al ministrului mediului și gospodăririi apelor în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

(4) Colegiul este condus de președintele Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

(5) Colegiul se întrunește periodic sau la cererea președintelui Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

Art. 8. — (1) Structura organizatorică a Agenției Naționale pentru Protecția Mediului este prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Prin decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în cadrul structurii organizatorice se pot organiza servicii, birouri și compartimente funcționale sau colective de lucru cu caracter temporar, în condițiile legii.

(3) Agenția Națională pentru Protecția Mediului se reorganizează și are, la nivelul anului 2005, un număr de 195 de posturi, inclusiv demnitarii și cabinetul președintelui, finanțate de la bugetul de stat.

(4) La nivelul anului 2006 se suplimentează numărul de posturi cu 144 de posturi finanțate de la bugetul de stat.

(5) Regulamentul de organizare și funcționare, structura organizatorică detaliată și statul de funcții se aprobă prin ordin al ministrului mediului și gospodăririi apelor.

Art. 9. — (1) Personalul din cadrul Agenției Naționale pentru Protecția Mediului are calitatea de funcționar public, cu excepția personalului care exercită activități de secretariat, administrative, protocol, gospodărire, întreținere-reparații și de deservire.

(2) Atribuțiile, sarcinile și răspunderile individuale ale personalului se stabilesc prin fișa postului, pe baza Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

CAPITOLUL IV

Organizarea, funcționarea și atribuțiile instituțiilor din subordinea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului

Art. 10. — Agențiile regionale pentru protecția mediului îndeplinesc atribuțiile Agenției Naționale pentru Protecția Mediului la nivel regional, în domeniile implementării strategiilor și politicilor de mediu, legislației și reglementărilor în vigoare, și coordonează elaborarea planurilor de acțiune la nivel regional.

Art. 11. — Agențiile regionale pentru protecția mediului emit acte de autorizare în domeniul protecției mediului, în conformitate cu competențele atribuite de Agenția Națională pentru Protecția Mediului, prevăzute în actele de reglementare.

Art. 12. — Agențiile regionale pentru protecția mediului organizează colective pentru implementarea instrumentelor structurale la nivel regional, care sunt coordonate direct de autoritatea publică centrală pentru protecția mediului.

Art. 13. — (1) Agenția Națională pentru Protecția Mediului are în subordine 8 agenții regionale pentru protecția mediului, constituite în fiecare regiune de dezvoltare stabilită potrivit prevederilor Legii nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 29 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Agențiile regionale pentru protecția mediului sunt:

a) Agenția Regională pentru Protecția Mediului Bacău pentru Regiunea 1 — Nord-Est;

b) Agenția Regională pentru Protecția Mediului Galați pentru Regiunea 2 — Sud-Est;

c) Agenția Regională pentru Protecția Mediului Pitești pentru Regiunea 3 — Sud-Muntenia;

d) Agenția Regională pentru Protecția Mediului Craiova pentru Regiunea 4 — Sud-Vest Oltenia;

e) Agenția Regională pentru Protecția Mediului Timișoara pentru Regiunea 5 — Vest;

f) Agenția Regională pentru Protecția Mediului Cluj-Napoca pentru Regiunea 6 — Nord-Vest;

g) Agenția Regională pentru Protecția Mediului Sibiu pentru Regiunea 7 — Centru;

h) Agenția Regională pentru Protecția Mediului București pentru Regiunea 8 — București—Ilfov.

Art. 14. — Agențiile regionale pentru protecția mediului au următoarele atribuții principale:

a) exercită, la nivel regional, atribuțiile Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, conform art. 4 alin. (1) lit. a)—c), e), h), k)—p), cu aprobarea acesteia;

b) participă la elaborarea și monitorizarea planului de dezvoltare regională;

c) colaborează cu agențiile județene pentru protecția mediului din cadrul regiunii de dezvoltare pentru elaborarea rapoartelor de sinteză și constituirea bazelor de date de mediu la nivel regional;

d) coordonează elaborarea și monitorizarea planurilor de acțiune regionale pentru protecția mediului;

e) evaluează și actualizează anual, în cooperare cu Garda Națională de Mediu și alte autorități publice, planurile regionale proprii sau capitolele de mediu integrate în alte planuri regionale;

f) asigură asistență de specialitate agențiilor județene pentru protecția mediului;

g) colaborează cu Garda Națională de Mediu în emiterea actelor de autorizare și în realizarea controlului conformării și aplicării legislației de mediu;

h) gestionează și disponibilizează, în limita prevederilor legale, informația de mediu la nivel regional.

Art. 15. — (1) Conducerea agenției regionale pentru protecția mediului este asigurată de un director executiv, numit prin decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, cu avizul conform al ministrului mediului și gospodăririi apelor.

(2) Directorul executiv al agenției regionale pentru protecția mediului coordonează procesul de cooperare cu agențiile de protecție a mediului județene din cadrul aceleiași regiuni de dezvoltare, în vederea îndeplinirii

atribuțiilor stabilite prin prezenta hotărâre și detaliate în regulamentul de organizare și funcționare aprobat de președintele Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

Art. 16. — (1) Structura organizatorică, statul de funcții și regulamentul-cadru de organizare și funcționare al agenției regionale pentru protecția mediului se aprobă prin decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Structura organizatorică a agenției regionale pentru protecția mediului asigură coordonarea, prin compartimente de specialitate, a activităților de protecție a mediului la nivelul regiunii de dezvoltare.

(3) Regulamentul de organizare și funcționare se supune actualizării periodice.

(4) Prin decizie a directorului executiv și cu aprobarea președintelui Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în cadrul structurii organizatorice se pot organiza colective temporare, în condițiile legii.

Art. 17. — (1) Agenția regională pentru protecția mediului elaborează planul de dezvoltare instituțională a agenției, cu obiective pe termen scurt și mediu, privind resursele financiare și umane și modificările structurale necesare pentru realizarea atribuțiilor sale.

(2) Planul de dezvoltare instituțională se aprobă prin decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri. Planul de dezvoltare instituțională se actualizează anual.

(3) Planul de dezvoltare instituțională este parte integrantă din regulamentul de organizare și funcționare al agenției regionale pentru protecția mediului.

Art. 18. — Personalul de conducere și de execuție din cadrul agențiilor regionale pentru protecția mediului are calitatea de funcționar public, cu excepția personalului care exercită activități de secretariat, administrative, protocol, gospodărire, întreținere-reparații și de deservire.

Art. 19. — (1) Numărul maxim de posturi finanțate de la bugetul de stat pentru agențiile regionale și agențiile județene pentru protecția mediului este de 2.248, la nivelul anului 2005.

(2) Creșterea numărului de posturi, până în anul 2006, se va asigura prin suplimentarea numărului maxim de posturi aprobat pentru Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor, prin legile bugetare anuale.

Art. 20. — (1) Agențiile județene pentru protecția mediului cu sediul în județele în care sunt organizate agenții regionale pentru protecția mediului, potrivit art. 13, se reorganizează și se separă de structura agențiilor regionale pentru protecția mediului.

(2) Agențiile județene pentru protecția mediului îndeplinesc atribuțiile prevăzute de legislația în vigoare pentru autoritățile publice teritoriale pentru protecția mediului la nivel județean sau al municipiului București.

(3) Conducerea agențiilor județene pentru protecția mediului este asigurată de un director executiv numit prin decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Protecția

Mediului, cu avizul conform al ministrului mediului și gospodăririi apelor, în condițiile legii.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 21. — (1) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale Agenției Naționale pentru Protecția Mediului se asigură din alocații de la bugetul de stat prin autoritatea publică centrală pentru protecția mediului.

(2) Agenția Națională pentru Protecția Mediului poate beneficia de granturi, vărsăminte, donații și asistență financiară din partea unor organisme internaționale.

(3) Instituțiile din subordinea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului pot beneficia de granturi, vărsăminte, donații și asistență financiară din partea unor organisme internaționale, după informarea și aprobarea prealabilă de către conducerea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

Art. 22. — Salarizarea funcționarilor publici și a personalului contractual din cadrul Agenției Naționale pentru Protecția Mediului se face potrivit reglementărilor legale în vigoare.

Art. 23. — Instituțiile publice cu personalitate juridică, care funcționează în subordinea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, și numărul maxim de personal al acestora sunt prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 24. — (1) Numărul mijloacelor de transport auto și norma de consum lunar necesare desfășurării activității Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, precum și a structurilor din subordinea acesteia sunt prevăzute în anexa nr. 3.

(2) Repartizarea parcului de mijloace de transport se face prin decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

Art. 25. — La capitolul I din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 408/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 31 martie 2004, cu modificările și completările ulterioare, punctele 2 și 3 se abrogă.

Art. 26. — (1) Agenția Națională pentru Protecția Mediului preia de la Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor, pe bază de protocol de predare-preluare, numărul de posturi, fondurile aferente personalului și alocația bugetară corespunzătoare agențiilor regionale și agențiilor județene pentru protecția mediului.

(2) Posturile corespunzătoare funcțiilor de conducere din cadrul agențiilor regionale și agențiilor județene pentru protecția mediului vor fi ocupate prin concurs, cu respectarea prevederilor legale în domeniu.

Art. 27. — Patrimoniul agențiilor regionale și agențiilor județene pentru protecția mediului, prevăzute la art. 2, se preia de la Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor de către Agenția Națională pentru Protecția Mediului pe bază de protocol de predare-preluare, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 28. — Încadrarea, salarizarea și acordarea altor drepturi personalului din cadrul Agenției Naționale pentru Protecția Mediului și al structurilor subordonate acesteia, ale funcționarilor publici și personalului contractual se fac în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare aplicabile personalului din instituțiile publice centrale și structurilor subordonate acestora.

Art. 29. — Anexele nr. 1, 2 și 3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 30. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 1.625/2003 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2004, cu modificările ulterioare, și Hotărârea Guvernului nr. 1.626/2003 privind înființarea, organizarea și funcționarea agențiilor regionale de protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2004, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul mediului și gospodăririi apelor,
Constantin Popescu,
secretar de stat

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

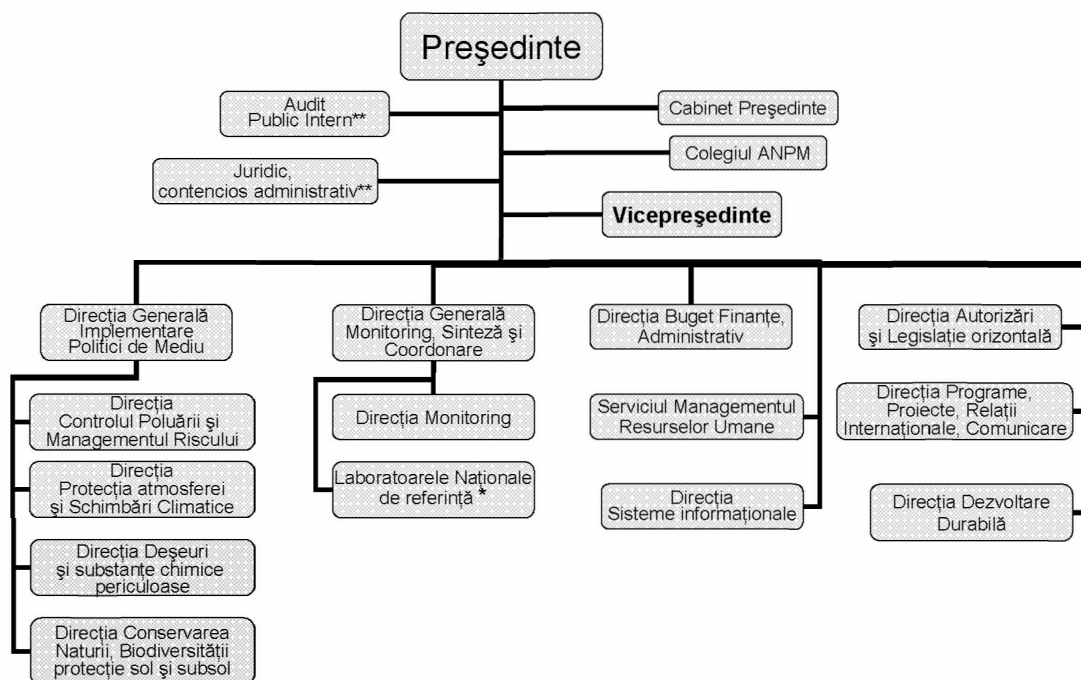
p. Ministrul finanțelor publice,
Doina Elena Dascălu,
secretar de stat

București, 19 mai 2005.
Nr. 459.

ANEXA Nr. 1¹⁾

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Agenției Naționale pentru Protecția Mediului**

Nr. maxim de posturi 195
inclusiv demnitarul și
cabinetul președintelui

* Se organizează la nivel de direcție

** Se organizează la nivel de compartiment

- Agenția Națională pentru Protecția Mediului are în subordine 8 agenții regionale pentru protecția mediului cu personalitate juridică și 42 agenții județene pentru protecția mediului cu personalitate juridică

¹⁾ Anexa este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 2

INSTITUȚIILE PUBLICE
cu personalitate juridică, care funcționează în subordinea Agenției Naționale
pentru Protecția Mediului, finanțate integral din bugetul de stat

Nr. crt.	Denumirea unității
1.	8 agenții regionale pentru protecția mediului
2.	42 agenții pentru protecția mediului județene

NOTĂ: Numărul maxim de posturi pentru instituțiile prevăzute în prezenta anexă este de 2.248.

ANEXA Nr. 3

PARCUL AUTO ȘI NORMA DE CONSUM LUNAR
necesare desfășurării activității Agenției Naționale pentru Protecția Mediului,
precum și a structurilor din subordinea acesteia

Nr. crt.	Numărul maxim de autovehicule	Consumul/autovehicul/ambarcațiune (litri)
1.	200 autoturisme	300
2.	50 autolaboratoare/autoutilitare	300
3.	15 ambarcațiuni	10 l/h x 40 ore/lună = 400

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Reglementării tehnice „Cod de proiectare seismică – Partea I – Prevederi de proiectare pentru clădiri“, indicativ P 100-1/2004

În conformitate cu art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 2 pct. 45 și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Procesul-verbal de avizare nr. 12 din 2 februarie 2004 al Comitetului tehnic de specialitate – CTS 4,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea tehnică „Cod de proiectare seismică – Partea I – Prevederi de proiectare pentru clădiri“, indicativ P 100-1/2004, elaborată de Universitatea Tehnică de Construcții București – UTCB, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 12 luni de la data publicării lui.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului lucrărilor publice și amenajării teritoriului nr. 3/N/1992 pentru aprobarea reglementării tehnice „Normativ pentru proiectarea antisismică a construcțiilor de locuințe social-culturale, agrozootehnice și industriale“, indicativ P 100-92, publicat în Buletinul Construcțiilor nr. 1–2/1992, precum și orice alte dispoziții contrare își încetează aplicabilitatea.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 5 aprilie 2005.

Nr. 489.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 462 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ București, șos. Panduri nr. 1.

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2005
— pe suport tradițional —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei vechi/lei noi —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei vechi/lei noi —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	12.340.000/1.234	3.085.000/308,5	3.085.000/308,5	3.085.000/308,5	3.085.000/308,5
2.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*)	2.135.000/213,5	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	9.480.000/948	2.370.000/237	2.370.000/237	2.370.000/237	2.370.000/237
4.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	15.000.000/1.500	3.750.000/375	3.750.000/375	3.750.000/375	3.750.000/375
5.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	3.040.000/304	760.000/76	760.000/76	760.000/76	760.000/76
6.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	12.820.000/1.282	3.205.000/320,5	3.205.000/320,5	3.205.000/320,5	3.205.000/320,5
7.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	11.820.000/1.182	2.955.000/295,5	2.955.000/295,5	2.955.000/295,5	2.955.000/295,5
8.	Colecția Legislația României	3.130.000/313	782.500/78,25	782.500/78,25	782.500/78,25	782.500/78,25
9.	Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	5.190.000/519	1.297.500/129,75	1.297.500/129,75	1.297.500/129,75	1.297.500/129,75
10.	Repertoriul actelor normative	800.000/80	—	—	—	—
11.	Decizii ale Curții Constituționale	565.000/56,5	—	—	—	—
12.	Ediții trilingve	3.000.000/300	—	—	—	—

*) Cu excepția numerelor bis în care se publică acte cu un volum extins și care interesează doar un număr restrâns de utilizatori.

Toate publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ sunt purtătoare de T.V.A. în cotă de 9%, aceasta fiind inclusă în prețul de abonament.

Pentru siguranța clienților, abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următorii difuzori:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ“ — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6
(telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9
(telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256
(telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A
(telefon/fax: 316.30.58)
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, str. Banul Udrea nr. 10,
(telefon/fax: 411.91.79)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7
(telefon/fax: 0268/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1
(telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36
(telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ ASTOR-MED — S.R.L. — Iași, str. Sucidava nr. 2, bl. U2, sc. C, ap. 2
(telefon/fax: 0232/27.91.76, 0232/25.84.27)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II
(tel. 0250/73.54.75, 0744.50.90.99)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Călin Ottoi nr. 29
(tel. 250.52.77, 250.22.94, fax 250.56.30)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
 IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 017153